Praha, 22. září 2009

Ve velkém sále bydlí DRAK

Královéhradecké **Divadlo DRAK** začíná svoji 51. sezonu, ve které zamíří také do Prahy. Přesněji velkého sálu **Městské knihovny v Praze** na Mariánském náměstí. Pražští fanoušci dobrého divadla budou mít možnost zhlédnout jak prověřené kusy, tak i novinky tohoto legendárního divadelního souboru. Celkem se s Divadlem Drak budou mít možnost setkat pětkrát – první představení „Tajný deník Adriana Molea“ se hraje v neděli 4. října 2009 od 17:00 hodin.

„Rozhodnutí zahrát seriál dračích představení v Praze vzešlo z podnětu mnoha pražských diváků, kteří za DRAKem jezdili do Hradce Králové, a rádi by viděli hradecká představení i v Praze,“ říká ředitelka DRAKu Jana Dražďáková. A dodává: „Před mnoha lety se takový cyklus představení odehrával v Divadle Spejbla a Hurvínka - tenkrát ještě na Vinohradech, později pak Na Žižkově v Divadle Na Chmelnici. Naplněná hlediště svědčila o velkém zájmu pražských diváků.“
A proč se hraje v roce 2009 právě v sálech Městské knihovny v Praze? „Divadlo i knihovna mají podobný cíl – přinášet dětem i dospělým kulturní zážitky – jen jinou formou. A Divadlo DRAK je zárukou umělecké kvality pro děti i jejich rodiče,“ říká Hana Rudolfová, programová ředitelka sálů Městské knihovny v Praze.

Divadlo Drak a Městská knihovna v Praze věří, že připravený cyklus pražskou /nejen/ divadelní veřejnost potěší.

Program:

4.10.2009 v 17:00 - Tajný deník Adriana Molea

18.10.2009 v 17:00 - Jak si hrají tatínkové

15.11.2009 v 17:00 - Čekání na sedmou vlnu aneb Motýlek

29.11.2009 v 17:00 - Zlatovláska podle M. D. Rettigové

13.12.2009 v 17:00 - Štědrej večer nastal aneb Anděl Páně zlámal sáně

Více informací a předprodej vstupenek na kultura.mlp.cz .

Městská knihovna v Praze

DRAK

www.draktheatre.cz www.mlp.cz drakamkp@volny.cz

Více o jednotlivých představeních:

4.10.2009 v 17:00

Tajný deník Adriana Molea

65 minut

režie: Jakub Krofta, **výprava:** Marek Zákostelecký,

hudba: ABBA v nastudování Jiřího Vyšohlída

Je mu čtrnáct let a nikdo mu nerozumí, je totiž intelektuál. Miluje Abbu a spolužačku Pandoru, jeho táta je bez práce, máma utekla se sousedem a každý nový pupínek je osudovou tragédií. Úspěšná dramatizace bestselleru Sue Townsendové. Příběh britského školáka, jemuž se rozpadá rodina, podaný s hořkým woodyallenovským humorem a hity skupiny ABBA.

pro děti od 10 let a jejich rodiče

vstupné 120,- Kč

Znalci Adrianových deníků budou možná zklamáni, že zmizela řada ironických narážek na premiérku Margaret Tchatcherovou a její ekonomiku, hospodářskou krizi, počátky punku i na britské celebrity. Literární humor tvůrci s těžkým srdcem vyškrtali. "Hledali jsme univerzálnější motivy, revoltu a rozpad rodiny. Anglie 80. let se myslím podobá dnešní České republice, neboť i tady děti musí řešit nezaměstnanost rodičů a rozvody," uvádí Krofta.

Znalci musí také zapomenout na literární humor a ironii, ovšem z Kroftova představení mají stejný pocit jako z četby, že přes všechny gagy, podoteky i glosy je příběh čtrnáctiletého intelektuála, jemuž se drolí rodina a dělají uhry, velmi smutným a pravdivým. Ať vládne Tchatcherová nebo Klaus, zmatenost a přecitlivělost dospívání jsou neměnné.

Ke klasické poetice DRAKu odkazuje nejen suverénnost provedení, ale také třeba aranže Jiřího Vyšohlída, který pro kytaru a táborákové hlasy rozepsal hity Abby. Song Super Trouper může být fanfárou, zpomalí-li, i ironickým podkresem.

Jakub Krofta kromě drobných rekvizit nechal na jevišti jen točnu, kolem níž stojí herci a střídají se v přesných nepsychologických stylizacích v klipových scénkách. Profesionalita a hlavně všestrannost Jiřího Kouhouta v titulní roli nedovolí, aby Adrian spadl do šarže či karikatury. Je věrohodný, bezbranný i komický, důstojný i k politování. Je modelovým příkladem výlučnosti ve stádu, osamělosti mezi svými. Nic proti Rafťákům a kdejakým "hláškařům", kterým se svět vejde do první neodbytné erekce, ale je dobře, že DRAK a Jakub Krofta otevřeně a srozumitelně hrají o samotě, strachu, citu a ztrátě jistot.

MF DNES 2006

18.10.2009 v 17:00

Jak si hrají tatínkové

55 minut

režie: Josef Krofta, **scéna:** Marek Zákostelecký,
hudba: Jiří Vyšohlíd

Pánský soubor odvypráví v zašmírované dílně přes klíče, kladiva, ponk či plechovky pohádku o Sněhurce. Nechybí ani drak z jeřábu a svářečky. Tatínkové jsou doslova moderním - velmi srozumitelným - industriálním kusem připomínajícím slavnou skupinu Stomp.

pro děti od 6 let a jejich rodiče
vstupné 120,- Kč

Josef Krofta: "Má předchozí Sněhurka byla velmi subtilní "one-women-show. Nynější je obklopena vrtačkami, svěráky, kladívky, pilkami na železo i svářečkou. Je tam panenka, která neumí říkat táta. Všechny mluvící panenky, když nakloníte, řeknou jen máma. Asi je někde nějaká chyba, nikdo takovou panenku nevyrábí. A tak jeden z našich chlapíků přinese do dílny na opravu pannu, která opakuje jen máma. Zkoušíme přijít na to, proč to tak je. Hrají v tom zasloužilí - dokonce už dědečci - i začínající mladí otcové. Řešíme tedy problém nedostatku času, trpělivosti a vůbec schopnosti najít způsob komunikace s dítětem. U mužských je to potíž, musí se to nějak naučit, ženské se s tím už asi narodí. Já jako otec jsem se to nenaučil, tak to zkouším jako dědeček."

Recenze: Tatínkové jsou doslova moderním - velmi srozumitelným - industriálním kusem připomínají slavnou skupinu Stomp. Pánský soubor v neokázalém komediantství a jevištní všestrannosti neselhává, Krofta mistrovsky vrší jeden gag za druhým (drak z jeřábu a svářečky bere dech), muzika Jiřího Vyšohlída je minimalistickou rytmizující zvonkohrou, v níž hrají klíče, kladiva, ponk, plechovky, prostě celá zašmírovaná dílna. A vůbec nevadí, že Drak v gejzíru nápadů prodá stokrát omletou pohádku o Sněhurce po sto první. Hlavní motiv, že panenky začnou říkat táta, když se jim otcové budou věnovat, stejně jako u Tracyho tygra vyzní stonásobně silněji, když není vyřčen, ale skvěle hrán. Další výtečná inscenace světové divadelní firmy, jejíž nová etapa stále čeká na pravé docenění. MF DNES 2005

15.11.2009 v 17:00

Čekání na sedmou vlnu aneb Motýlek

50 minut

režie: Jakub Krofta, **dramatizace:** Jan Kašpar,
výprava: Marek Zákostelecký

Dramatizace Charriérova Motýlka, slavného románu ze 60. let, který napsal bývalý trestanec, jenž byl před druhou světovou válkou odsouzen k doživotnímu vyhnanství v hnilobných tropech jihoamerické Francouzské Guayany, odkud se nepřetržitě pokoušel uprchnout.

pro mládež od 15 let a dospělé diváky
vstupné 120,- Kč

Když jsem v tomto časopise v loňském novoročním předsevzetí doufal, že budu smět napsat pro Drak novou divadelní hru (Carmen se tenkrát z provozních a zdravotních důvodů takřka nehrála), netušil jsem, že Jakuba Kroftu napadne, abych adaptoval Charriérova Motýlka. Román o rozloze takřka sedmi set stran jsem musel "opravit" jako sedmdesátiminutovou hru (samozřejmě bez pauzy) pro de facto jednoho herce, jako majstrštyk pro Václava Paula, chodící legendu východních Čech.
Pro pořádek: Motýlek je slavný francouzský román z konce 60. let, pod kterým je podepsán bývalý trestanec, který byl před druhou světovou válkou odsouzen francouzskou justicí (neprávem!) k doživotnímu vyhnanství v hnilobných tropech jihoamerické Francouzské Guayany, odkud se nepřetržitě pokoušel uprchnout tak dlouho, až se mu to povedlo.
Hledal jsem k inscenaci klíč u vědomí, že více jak polovina Charriérova originálu není pro školní děti = mnoho zbytečného sexu, mnoho zbytečné krve, mnoho zbytečného násilí. Hledal jsem k inscenaci klíč a našel ho ve fyzice, v pojmu zvaném "slapový efekt", což je gravitační zákonitost ve vztahu Země - Měsíc, která způsobuje příliv a odliv moře. Navedla mě k tomu dramaturgická nutnost a hlavní hrdina, který v jednom ze svých neustále dočasných vězení říká: "Motýlku, ty máš osudem určeno, abys měl pořád co dělat s přílivy a odlivy moře. Ať chceš nebo nechceš, měsíc má pro tebe a pro tvůj život velkou důležitost. Díky přílivům a odlivům se ti přece podařilo vyplout snadno z Maroni, když jsi utekl z trestnice. Když jsi z Trinidadu na Cuaracao, musel jsi počítat s hodinou přílivu. V Rio Hacha tě zatkli proto, že odliv nebyl dost silný, aby tě zanesl dost daleko, a teď jsi zase vydán na milost a nemilost tomu věčnému pohybu moře..."
Takže: napsal jsem předlohu, která se mnoha drastickým Charriérovým motivům vyhýbá, předlohu, která by měla hrát především na romantické struny v srdci každého malého kluka a každé druhé malé holky. Nejde o zločin, jde o nespravedlnost, boj proti ní, jde o nekonečnou touhu po svobodě a o překážky, které je třeba překonat, abychom k ní došli.
"Vzduch se hýbá, doslova se mi pohybuje před očima a odraz jeho světla v moři mi spaluje zornice,

ale nic z toho mi nemůže zabránit, abych nestudoval moře. A právě v tu chvíli jsem si uvědomil, jaký jsem pitomec. Obrovská vlna z hloubky, dvakrát větší než všechny ostatní, přichází vždycky znovu jako sedmá po šesti obyčejných vlnách. Od poledne do západu slunce jsem pozoroval, jestli je v tom nějaký řád, to znamená nepravidelnost v pravidelnosti a tvaru té obrovské vlny..."
Ano, byl v tom nějaký řád, protože naše hra má happy end: čekání na sedmou vlnu se Motýlkovi vyplatí.
Jan Kašpar, básník

29.11.2009 v 17:00

Zlatovláska podle M. D. Rettigové

60 minut

režie: Josef Krofta, **výprava:** Marek Zákostelecký,
hudba: Jiří Vyšohlíd
Zlatovláska svou poetikou navazuje na úspěšnou inscenaci „Jak si hrají tatínkové“. Tentokrát známou pohádku převypráví parta kuchařů v hotelové kuchyni. Trouba je koněm, krkavci dvě zmrzlá kuřata a mravenci formičky na vánoční pečivo.

pro děti od 6 let a pro jejich rodiče
vstupné 120,- Kč

Po Magické revui s ptákem Ohnivákem, která je výtečnou metaforou podlého kupčení s lidskou naivitou i veřejného výprodeje emocí, vyhlíží nová inscenace režiséra Josefa Krofty v královéhradeckém Divadle Drak jako nezávazná komediální hříčka s klasickou pohádkou. A Zlatovláska podle Magdaleny Dobromily Rettigové opravdu taková je. Nic víc, nic míň.
Krofta se vzdal vážnějších poselství, nový kus zacílil na menší diváky, avšak inspirativní fantazie a kolektivní radost z nápadů, jichž je v novém představení požehnaně, nadchne i dospělé.
Režisér se po mnoha letech vrátil ke klasické Zlatovlásce a zároveň ke své inscenaci Jak si hrají tatínkové z roku 2005. V ní Sněhurku vyprávěli zašmírovaní chlapi od ponku v zámečnické dílně. Industriální a efektní podívaná s nenásilným povzdechem nad problémem komunikace otců s vlastními dětmi byla dramatičtější a rytmicky sevřenější. Nynější "dvojka" Tatínků je volnější, civilnější a prosvětlenější, neboť se odehrává ve velké hotelové kuchyni.
Otočná scéna Marka Zákosteleckého se závěsy, sporáky a veškerým nádobím dává do hry každý detail, skýtá bezpočet proměn, z mísy je v mžiku královská koruna, ze záclony cukrářský kornout. Rytmická hudba Jiřího Vyšohlída, poskládaná z chytlavých melodií, je tentokrát živá, hraje se na skleničky, lžíce a hrnce, výborným instrumentem je i mixér. Důležitější než "co" je v inscenaci "jak".
Klíč ke Zlatovlásce je prostý. Kuchaře Jiřík, v němž výtečný Jiří Kohout podává další variaci roztržitého, zasněného a hodného outsidera, tedy pro děti ideálního průvodce dějem, nebaví vaření a

začte se do pohádky. Parta kuchařů (sehraný tým Jiří Vyšohlíd, opět dominantní glosátor Václav Poul, Luděk Smadiš, Filip Huml a Jan Popela) s humorem stírá rozdíl mezi skazkou a realitou - přípravou svatební hostiny a Jiříka provede kompletní Zlatovláskou. Do toho stačí parodovat televizní aerobik i připitomělý teleshopping.
Jiříkovi kolegové, poťouchlí dobráci, se mění z kuchařů ve zlého i hodného krále, kteří hrdinu úkolují, a ze všeho, co mají po ruce, vykouzlí pohádkové výjevy. Trouba je koněm, krkavci dvě zmrzlá kuřata a mravenci formičky na vánoční pečivo. Kdo Zlatovlásku zná, přistihne se, že v napětí očekává, jak si s tou kterou epizodou Krofta poradí. Když mravenci mluví, stačí magnet a plech na pečení. Hodinová inscenace sice nebude pro stálé diváky Draku velkým překvapením, neboť mnohé z toho už tu bylo (to je ale úděl všech "dvojek"), leč Josef Krofta opět dokazuje, že je výborným vypravěčem nezaměnitelného stylu, který umí bavit nejen dětské i dospělé obecenstvo, ale i sebe.
MF DNES 2008

13.12.2009 v 17:00

Štědrej večer nastal aneb Anděl Páně zlámal sáně

50 minut

režie: Filip Huml, **scéna:** Zdeněk Tesař, Marek Zákostelecký,
hudba: Filip Huml

Vánoční inscenace pro celou rodinu, která stojí na koledách, kromě těch známých
oživuje i zapomenuté krkonošské. Nechybí citace ze starých lidových her. Děj, v němž se s nadhledem cituje ze starých lidových her, je prostý (kantor vede bandu venkovanů k Jezuleti) stejně jako resumé: Nemusíme se trmácet přes kotáry, můžeme mít Betlém doma, stačí dobrá vůle, láska a pokora.

pro děti od 6 let a jejich rodiče
vstupné 120,- Kč

Nebylo by to hradecké Divadlo Drak, kdyby si divák, malý i velký, při odchodu z představení nepobrukoval písničku či říkanku. Po hře Štědrej večer nastal se hlavou honil refrén inscenace: "Anděl Páně zlámal sáně, svatej David dal je spravit, svatá Tereza dala železa...". Nový kus není klasickou hrou, spíše besídkou, koláží a živelnou špalíčkovou revue na motivy lidových her a koled, hlavně těch neprávem pozapomenutých z Krkonoš. Tvůrci zúročili všechny postupy, pro Drak a jeho režiséry Josefa a Jakuba Kroftovy tak typické, jako je animace lidského těla ilustrovaná kolednickou řehtačkou, potřeštěná choreografie, přesný rytmus i stínohra. Drak má parádní kapelu, která si ve zdravé neúctě k "posvátným kravám" Vánoc může dovolit leccos, aniž by po generace děděnému lidovému materiálu i důležitosti svátků ublížila. Může zcizovat koledy skokem do presleyovského "dů-vap" popu, do rapu, k Mozartově Malé noční hudbě i k někdejšímu hitu Petra Nagye Láska je tu s nami.

MF DNES 2003